

сивото врабче съвсемъ неочаквано и за менъ, като стрела, връхлетѣ въ гнѣздото. И, докато се опомня — две лястовичета вече лежаха мъртви на земята.

Азъ извикахъ. Но само следъ мигъ и другитѣ две лястовичета лежаха на земята. Само на едно отъ тѣхъ още биеше сърдцето. Азъ се спуснахъ и го взехъ на ръце. Пиленцето жално записка, отвори и дветѣ си очички и ме погледна. О, какъвъ чистъ погледъ и колко много мъжи имаше въ него!

Следъ това то трепна нѣколко пѣти и главата му клюмна. Затвориха се завинаги свѣтлитѣ чудни и скръбни очички. Заболѣ ме сърдцето, и азъ заплакахъ. Оставихъ мъртвото птиче до неговитѣ братчета и сестрички и се скрихъ въ близката трева, за да не помисли Мира, че азъ съмъ убилъ рожбитѣ ѝ.

И тамъ въ тревата азъ не чакахъ много. Отъ горния край на градината чуруликаща се зададе Ми-

ра. Тя направи пѣкъ единъ кръгъ надъ къщата и следъ това литна къмъ гнѣздото си. Веднага тя издаде единъ жаленъ писъкъ и следъ това като камъкъ падна между мъртвитѣ си рожби.

И, Боже мой, какъ ги закълва тя, какъ едно по едно ги мѣстѣше съ човчицата си и чакаше да се отвори пакъ нѣкоя устица, или нѣкои очички пакъ да я загледатъ!...

Но не се отвориха устицата и очичкитѣ. Все тъй затворени стояха предъ пискащата майка...

А часоветѣ летѣха единъ следъ другъ. Идваше вечеръ. Слънцето залѣ небето съ пурпуръ и потъна задъ синитѣ планини. Повѣя вечерникъ. Започна да се здрачава, и звездитѣ една следъ друга заблѣзнуваха...

Азъ оставихъ лястовичката и се прибрахъ въкъщи. И тъй ми бѣше тежко на сърдцето! Сякашъ

